

**Slepec odpověděl: „Mistře, ať vidím!“
Ježíš mu řekl: „Jdi, tvá víra tě zachránila!“**

30. neděle v liturgickém mezidobí cyklu B

Evangelium (Mk 10,46-52)

Když (Ježíš) a jeho učedníci s velkým zástupem vycházeli z Jericha, seděl u cesty slepý žebrák, Timaiův syn Bartimaios. Jakmile uslyšel, že je to Ježíš Nazaretský, začal volat: „Synu Davidův, Ježíši, smiluj se nade mnou!“ Mnozí ho okřikovali, aby mlčel. On však křičel ještě víc: „Synu Davidův, smiluj se nade mnou!“ Ježíš se zastavil a řekl: „Zavolejte ho!“ Zavolali tedy toho slepce a řekli mu: „Bud' dobré mysli, vstaň, volá tě!“ On odhodil plášť, vyskočil a přišel k Ježíšovi. Ježíš se ho zeptal: „Co chceš, abych pro tebe udělal?“ Slepce odpověděl: „Mistře, ať vidím!“ Ježíš mu řekl: „Jdi, tvá víra tě zachránila!“ A ihned začal vidět a šel tou cestou za ním.

K POROZUMĚNÍ TEXTU

Když (Ježíš) a jeho učedníci s velkým zástupem vycházeli z Jericha, seděl u cesty slepý žebrák, Timaiův syn Bartimaios. Na cestě do Jeruzaléma se Ježíš a jeho učedníci zastaví v Jerichu, „palmovém městě“. Zde si Herodes Veliký nechal postavit luxusní zimní sídlo, kolem kterého se vybuodovalo město (jedná se tedy o jiné Jericho než ve Starém zákoně). Ježíš, doprovázený zástupem (blíže nespecifikovaným, takže není zřejmé, zda se jedná o poutníky do Svatého města), vychází z Jericha a mívá sedícího žebráka jménem Bartimaios. Pro čtenáře, kteří neznají aramejštinu, evangelista uvádí překlad jeho jména: syn Timaiův.

Jakmile uslyšel, že je to Ježíš Nazaretský, začal volat: „Synu Davidův, Ježíši, smiluj se nade mnou!“ Žebrák oslovuje Ježíše mesiánským titulem „Synu Davidův“ (Ježíš jako Mesiáš, zachránce z linie Davidovy). Lid chce umlčet nežádoucí a obtěžující křik slepce; snaha ho umlčet nemá co do činění s utajením „mesiánského tajemství“. Po Ježíšově svolení kolemstojící povzbuzují žebráka slovy „bud' dobré mysli“ („měj odvalu“): není to pouhé povzbuzení, ale snad vyjádření předtuchy nadcházejícího uzdravení. Slepce, tak rozrušen touto výzvou, odhodí plášť, který podle orientálního zvyku sloužil k tomu, aby do něj lidé mohli pokládat své dary.

Ježíš se ho zeptal: „Co chceš, abych pro tebe udělal?“ Slepce odpověděl: „Mistře, ať vidím!“ Otázka „co si přeješ“ připomíná Mk 10,36 (Ježíš řekl Zebedeovým synům: „Co chcete, abych vám učinil?“) a podtrhuje královskou autoritu Ježíše, který jako by zavolal slepce k audienci. Slepce používá aramejský titul „rabbuni“ (výraznější než „rabbi“), který má jemný majestátní podtón. A následuje prostá prosba: „Ať vidím!“

A místo gesta uzdravení je tu jen Ježíšovo konstatování: „Tvá víra tě uzdravila“ (zachránila – řecký výraz znamená obojí). Tato formulace se vyskytuje už v 5,34, ale zde má ještě důležitější význam, protože v předchozím případě ženy trpící krvotokem jsme se setkali s Ježíšovým dotekem, kdežto v případě slepce bylo celé uzdravení „jen ve víře“. Ježíš – přislíbený Mesiáš, vrací zrak, jak předpověděl Iz 42,18. A žebrák skrze víru nedosáhl pouze znovunabytí zraku, ale osobního vztahu ke Kristu. Tato osobní víra se stává zřetelnou v následování. A uzdravený následuje Krista na cestě, která vede k utrpení. A protože následuje Krista, je jeho učedníkem. Bývalý slepec se tak stává vzorem příkladného učedníka – nejen pro svou neochvějnou víru, ale především pro ochotu následovat Krista do Jeruzaléma, na místo utrpení a smrti.

SHRNUTÍ

Už zázraky uzdravení hluchoněmého (Mk 7,31-37) a slepého z Betsaidy (Mk 8,22-26) naznačují, že i učedníci potřebují otevřít sluch a zrak k porozumění Ježíšovu tajemství. Totéž platí o dnešním zázraku, který se odehrává před Ježíšovým utrpením – a učedníci přitom nechápou, nepřijímají tuto Ježíšovu cestu vedoucí k ponižující smrti. To, že perikopa končí zmínkou o následování Krista, nám prozrazuje evangelistův záměr: uzdravený slepec je vzorem učedníka. Uzdravení vrcholí následováním Krista.

VÝZVA NA TÝDEN

Zamysleme se

Mladší:

Bartimaios si uvědomoval, že je slepý a potřebuje uzdravení. Podobně i my si můžeme uvědomit, že máme své chyby. Pak se teprve můžeme začít modlit: „Pane, smiluj se nade mnou!“ Čím víc si budeme vědomi svých chyb a čím upřímněji se přitom budeme obracet k Bohu, tím více nás pak Pán může zahrnout svými milostmi!

Starší:

Mladí lidé se někdy cítí být nesmrtelní a téměř dokonalí... Tehdy ale také nepotřebují, aby jim někdo moc pomáhal – ani Bůh. Pak pro ně někdy může být užitečné, když se něco nepovede, když se jejich dokonalost trochu zakalí, protože pak mohou díky tomu objevit, že je tady Bůh, který na ně čeká, který chce jít životem spolu s nimi a být jejich dokonalostí. Zkus se nad tím v tomto týdnu zamýšlet.

Zkusme si

Mladší:

Ježíš je naším světlem v temnotě. Vezmi si bílou pastelku, černý papír a nakresli na něj symbol Ježíše (kříž, rybu...). Papír slož a nos ho s sebou každý den, kamkoliv půjdeš. Mnohdy Ježíše nevidíme přímo, ale máme o něm vědět, rozhodovat se podle jeho vůle a být mu nablízku.

Starší:

Zkuste být půl hodiny při běžném „provozu“ doma jako slepí (zavažte si oči) – a zkuste, jestli se sami dokážete pohybovat po bytě a jestli zvládnete jednoduché činnosti (třeba si nalít pití). Jak jste tu půl hodinu prožívali? Potřebovali jste pomoc ostatních? Co bylo pro vás nejzajímavější a co nejhorší? Jak reagovali ostatní?

Pokud by tvůj pokus dělal ostatním v rodině problémy, zkuste jej udělat při setkání na katechezi, kdy jedna polovina bude poslepu zkoušet to, co jim ostatní zadají, úlohy se pak vymění. Zkuste společně najít odpovědi na výše položené otázky.